

We schrijven zondag 14 januari 2007 en in onze kerk is er op deze zondag sinds lange tijd weer eens een Gezinsmis. Het Jeugdkoor zingt onder leiding van Peter Hendriks. Het lijkt erop dat de opkomst van parochianen nog wat groter is dan normaal. Veel ouders zijn meegekomen met de jeugdige zangertjes, soms ook nog vergezeld van de grootouders.

Dat stemt tot grote tevredenheid.

Onder de grootouders is er één oma aanwezig waarvan uw verslaggever, evenals vele ouderen onder ons, de vader nog goed gekend heeft. Als de erfelijkheidswetten niet bedriegen, moet het zingende kleinkind, Marieke Pas, uit het goede hout gesneden zijn. Oma is namelijk **Riet Klabbers-van Schijndel**, waarvan de vader, de overgrootvader dus van ons zangeresje, de bekende en hooggeachte Aj van Schijndel was, bij leven wethouder van Cuijk, en een écht goed mens en bestuurder. Die maakte geen onderscheid tussen kerk en staat, die gebruikte normaal z'n gezonde verstand en nam besluiten die goed waren voor onze gemeenschap. Hij kwam wel op voor de meest eenvoudige medemens in onze samenleving, en dat waren er hier in Cuijk toen heel wat. Daarbij bleef hij altijd de eenvoud zelve.

Aj van Schijndel was een zoon van de meester-leerlooier van Schijndel bij de Koninklijke Leerlooierij Regouin in de Grotestraat. Hij stamde dus uit de 'arbeidersklasse'

Aj trouwde in 1933 met Door Jans uit Oeffelt. Zij was er een van Jans 'de duuf', wonende op het randje van Oeffelt aan de Cuijkse kant.

Tegenwoordig heet dat de Heerstraat.

Ze hadden elkaar ontmoet omdat Door 'in betrekking' was bij de familie Philipse, de sigarenfabrikant met de fabriek die nu al weer jaren café de Kansas is, aan de Kerkstraat. "Philipse en van Hussen" heeft er nog jaren na het sluiten van de fabriek op de muur gestaan, duidend op de twee eigenaren.

De moeder van Aj en een zus waren baakster, vaak ook bij de familie Philipse. Een baakster was een vrouw die een kraamvrouw de eerste negen dagen bijstond, nadat de huisarts in de meeste gevallen de bevalling had gedaan. Baaksters waren pronte heldere vrouwen met een kraakwitte schort voor. De deftige hadden ook nog een wit kapje op.

Op één of andere manier kwam Aj in contact met het dienstmeisje van de familie (aangestuurd ?) en zo is het weer eens gekomen.

Aj en Door vonden de woning van hun leven in de Kaneelstraat.

In dat 'nest' is Riet van Schijndel geboren en, samen met haar wat oudere zusje Leni, groot geworden. In een zeer beschermde omgeving.

Vader Aj hield als jongeman van 23 jaar al eens een toespraak namens de buurt bij de plechtige intocht in Cuijk van de juist gewijde Kruisheer pater van Duijnhoven, ook geboortig in de Kaneelstraat. Toen is zijn talent ontdekt.

Aj van Schijndel werkte eerst op de sigarenfabriek Victor Hugo, maar moest vanwege een opkomende reuma ander werk zoeken. Hij kwam na de oorlog bij de distributiedienst van bonnen, want er waren nog heel wat goederen gewoon op de bon. Je kon uitsluitend via die bonnen je rantsoen

aan eten en rookwaren krijgen. Dat distributie kantoor was gevestigd in het boerderijtje van Cremers, daar waar nu Cremershof is gelegen, tegenover de Markt. Toen Nederland weer wat ruimer in de spullen kwam, werd natuurlijk de distributiedienst opgeheven. De plichtsgetrouwe ambtenaar van Schijndel kreeg een functie bij de Raad van Arbeid in Nijmegen. Iedere dag met de trein op en neer. Een auto heeft hij z'n hele leven niet

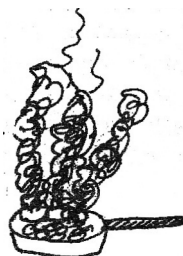
gereden.

Toen na de oorlog de katholieke arbeiders zich verenigden in de KAB, politiek naast de KVP staande, kwam er in de Cuijkse gemeentepolitiek een lijst 'van Schijndel', de latere 'Werknemerspartij'. Algemeen politieke lijsten bestonden in de kleinere gemeentes nog niet.

Toen de lijst 'van Schijndel' na de gemeenteraadsverkiezingen, een wethouder mocht leveren liet Aj zijn wat oudere vriend en lijstgenoot Bart Pistorius voorgaan. Aj had in de oorlog op een of andere manier veel aan Bart te danken gehad. Wethouder Pistorius, was vrijgezel en woonde bij Moeke Toenders op kamers op de oude boerderij van de Paai in het verlengde van de Jan van Cuijkstraat, vlakbij waar nu de tennisbanen van Graaf Herman liggen. Bart Pistorius, klein van stuk, was ook al zo'n kanjer, die samen met de boer Gradus Cop, van de Rooie Voort en later van de Overhage, jarenlang een prachtig span wethouders vormde, onder burgemeester Janssen en later onder van Zwieten.

Terug naar onze Riet. Zij ging nog op de oude Christus Koningschool naar het kleuter- en lager onderwijs. De meeste onderwijzeressen waren nonnen van de orde 'Zusters van Liefde'. Uw verslaggever weet al wat u achter deze woorden zou willen zeggen. Dat was in Raalte namelijk ook zo ! Maar al het water van de zee wast niet weg wat er door de zusters en fraters of broeders van de religieuze katholieke ordes aan werk is verricht binnen het onderwijs en in de gezondheidszorg. We denken er nog wel eens met weemoed aan terug.

Van de oorlog weet Riet zich onder andere nog te herinneren dat er achter hun huis een schuilkelder was uitgegraven, waarvan de wanden bestonden uit met zand gevulde blikken die van Nutricia afkomstig waren. Toen ze er, na een luchtalarm, weer eens met zo'n kleine twintig man in opgepropt zaten ontplofte er een Duitse granaat vlak voor de ingang. Met moeite konden ze uit dat gat in de grond komen en samen met de mensen uit de nabije buurt vluchtte men met meer dan dertig man naar de boerderij van Harrie Driessen op de Hoenderberg. Al die afgedwaalde granaten waren bedoeld voor de torens van de Martinuskerk. Men vertrouwde erop dat de Duitsers er niet zoveel naast zouden richten dat op de Hoenderberg nog afzwaaiers zouden terechtkomen. Het dagelijkse menu op de boerderij bestond voor zo'n 35 man altijd uit aangebrande gebakken piepers - soms met spek - en aangebrande appelmoes. Uw verslaggever wist niet wat hij zich bij aangebrande appelmoes moest voorstellen, zelfs, niet als hij het nog eens vraagt. Wat is de hedendaagse mens toch verwend !

Na de lagere school ging Riet naar de Mulo in Grave. 's Zomers, op de fiets en 's winters met de schoolbus. De meisjes moesten dan vóór in de bus en de jongens achterin. Tussen de twee seksen zat, als een aartsengel een non om orde en zeden te bewaken. Of een frater, als een Cerberus. Maar vooral ook nooit beide tegelijk. 'Bekoring' was een vies woord in die kringen !

Toen ze vlot geslaagd was voor de Mulo ging Riet meteen aan het werk. Ze kon terecht op het laboratorium van Nutricia, vlakbij huis. Daar werd onderzoek gedaan van de aangevoerde melk en daarna van het gereede product, vooral baby- en kleutervoeding en koffiemelk. De eerste week mocht Riet, van haar nieuwe baas Jan Jaspers, alleen maar toekijken om te

zien hoe alles in z'n werk ging en hoe gevaarlijk sommige stoffen waren. Ze kan zich nu nog kwaad maken over een week 'nietsdoen'. Dat zit niet in haar aard, zoals later vaak genoeg zal blijken.

Uitgaan in de vrije tijd was er niet bij, gewoonweg Cuijk nooit iets te doen was, behalve met de kermis.

Wel ging ze af en toe naar 'de Klep', de voorloper van de huidige schouwburg, die pas in 1958 bij de Sesamfeesten zijn deuren opende. De Sociaal Culturele Kring, mede door haar vader opgericht en bestuurd, haalde bij de arbeidersgezinnen een vast bedrag per week op en daarvoor werden dan per seizoen een stuk of 5 à 6 voorstellingen in de schouwburg gegeven op het gebied van toneel, cabaret en muziek. De zaal was dan altijd volledig bezet. Een prachtig voorbeeld van positieve saamhorigheid. Thuis hoefde Riet niet veel te doen. Als ze al eens moest schrobben, dweilen, strijken of koken, dan was dat omdat het bij de opvoeding hoorde. Daarom volgde ze ook avondcursussen op de huishoudschool om koken en naaien te leren. Dat heette dan Mater Amabilisschool.

Bij Martens van de Korenbeurs stond op Koninginnedag, toen al op 30 april, een tent en Riet en Leni mochten er 's avonds naar toe.

Zoom Piet van de kolenboer Klabbers uit Heumen was met enkele vrienden 'op schoep' in Cuijk en Riet en hij werden in de danstent voor elkaar de wederzijdse ontdekking voor het leven. In 1961 zijn ze getrouwd. Ze gingen voorlopig bij de ouders van Piet inwonen. Piet nam op 11 november van dat jaar de kolenzaak van z'n vader over en sjuowde de kost aardig bij elkaar. Maar in 1963 werden de Limburgse mijnen gesloten door de toenmalige regering onder leiding van premier den Uijl en door de vondst van steeds meer gas in Slochteren waren steenkolen bij de particulieren steeds minder nodig. Dus stopten ze in 1964.

De wijk Cuijk Noord nam intussen serieuze vormen aan en Piet en Riet vestigden zich er als een van de eersten met een winkel in van alles en nog wat, maar vooral toch ook kachels, koelkasten, wasmachines en daarnaast veel 'klein spul'. Ze gingen. boven de zaak wonen.

Je moest in die tijd voor alle categorieën kachels, maar ook de andere zaken, een diploma halen. Riet had door flink te studeren in de avonduren binnen een jaar of drie, al die certificaten gehaald. Toen veranderde de

wetgeving en het was allemaal niet meer nodig. Nou ja, kennis is nooit weg, zullen we maar zeggen.

Piet ging 's avonds de kachels zetten en aansluiten die Riet overdag verkocht. En als Piet weg, was kon Riet mooi rustig studeren als de kinderen in bed lagen.

Door dit harde werken zagen ze kans om in 1968 de, tegenoverliggende winkel er bij te kopen.

Het 'kopen' van kinderen werd gelukkig niet vergeten.

Nog in Heumen werd Ad in '63 geboren en in Cuijk volgden Ine ('66), Han ('67), Dorian ('72) en Pieter in '77.

Riet en Piet hebben inmiddels 7 kleinkinderen en de 8ste 'staat achter de boom'. - Gelukkig is het hele spul gezond en Riet en Piet ervaren dat uiteraard als een grote zegen.

Riet heeft nooit vrije tijd gehad en kon zich dan ook niet structureel inzetten voor een bepaalde functie als vrijwilliger bij de parochie. Maar telkens als er incidenteel een beroep op, haar en haar gezin

gedaan werd, dan stonden ze allemaal altijd klaar.

De kinderen werden misdienaar, zanger, of parochiële vouwer, om het even wat. Ine en Dorian zongen eerst bij het jongerenkoor en ze zingen nu nog steeds bij Crescendo. Pieter was jarenlang de begeleidende drummer van het jongerenkoor, samen met Marco van Teeffelen.

Opa. Aj is in 1971, dus pas 64 jaar oud, gestorven. Toen Oma Door twee jaar daarna verhuisde van de Kaneelstraat naar de Valuwe en naast het gezin en de zaak Klabbers kwam wonen, boven de Rabobank, kreeg die al gauw vaak stapels bedrukte A4-tjes aangereikt om te vouwen tot misboekjes . Een soort bezigheidstherapie. Oma heeft na vijf jaar zelfstandig wonen, later nog twee jaar bij het hele gezin ingewoond en Riet vond dat ze rustig tot haar dood had mogen blijven wonen. Piet en de kinderen hadden daar ook geen moeite mee, die vonden dat wel gezellig. Maar ineens zei oma, geadviseerd door familieleden: 'het is genoeg' en ze vertrok naar Maartenshof. Riet heeft daar nog spijt van ! In 1992 is oma Door gestorven.

Piet en Riet zijn nadat ze de zaak verlaten hadden en het pand verhuurd, naar een geriefelijk huis in den Oeiep verhuisd. Piet is pastor Kees

Michielse nog wel eens van dienst als chauffeur en is verder druk met z'n tuin en z'n duiven.

Duivenmelken doet hij al z'n hele leven. Dat is ook de reden waarom je hem in de zomer niet in de Jozef kerk ziet. Dan gaan ze 's zaterdags al in St Agatha naar de kerk, want 's zondags moet Piet op z'n gevleugelde vrienden wachten.

Paul moest even terugdenken aan zijn jeugd. In zijn omgeving was er een echte dorpspastoor die ook intensief duivenman was en als hij 's zondags op de preekstoel stond, kon hij zich midden in de preek soms naar de misdienaars beneden op, het altaar wenden en roepen: "Jongs, goa is kiek'n of de doeven d'r al bint". Je kunt maar ergens fanatiek mee bezig zijn. Aan het eind van ons gesprek krijgt uw verslaggever nog eens een uitgebreide les over franchise nemen en eigendom. Hij heeft er uit begrepen dat de familie Klabbers ook nog een Blokkerzaak in Mill heeft gehad van 1990-1996.

Toen Piet wat problemen met z'n gezondheid kreeg hebben ze besloten zich uit het zakelijke leven terug te trekken.

De grote Blokkerwinkel die ze in Oisterwijk opgestart hadden, wordt nu gerund door zoon Pieter, die daar ook woont.

De familie Klabbers heeft in haar actieve zakenleven een goede relatie met de eigenaren van de Blokker keten opgebouwd. Het was Jammer dat ze het vroegere Straatman niet konden kopen van de familie. Veel later lukte dat Blokker toch, en werd er 'Blokker Cuijk' in gevestigd.

Maar hoe dan ook, via dit artikeltje blijkt weer eens hoe je met hard en eerlijk werken een goede positie in onze maatschappij kunt opbouwen. Maar dan moet je, vooral in het zakenleven van het midden- en kleinbedrijf, dat toch bijna altijd wel met z'n tweeën doen. En dat heeft Riet gedaan. Het straalt er van af.

Jammer dat ze nu lichamelijk nogal wat heeft moeten inleveren. Ze had de rust al dubbel en dwars verdiend, maar nou heeft ze hem ook af en toe écht nodig. Hetgeen haar overigens niet belet om ook nogal eens op de kleinkinderen te passen, die erg graag bij opa en oma komen. Maar dat is haar lust en haar leven. Dan weet je ook waar je het allemaal voor gedaan hebt.

Riet hoopt, desgevraagd, dat de kerk in de Valuwe, waar ze altijd zo dicht bij heeft gewoond en waar ze vooral ook door de kinderen altijd zo nauw bij betrokken was, nog tot in lengte van dagen voor de bewoners van Cuijk

Noord en de Heeswijkse Kampen een open Godshuis zal blijven. Maar ze heeft zo haar twijfels. Gelovig is ze echter en dat blijft ze. En haar kracht is dat ze dat op haar kinderen heeft overgebracht. Dat is voor haar niet afhankelijk van een kerkgebouw.

Een fijn gesprek, met een fijne vrouw. Al was het niet altijd even gemakkelijk om door de schulp heen te komen. Dat is haar bescheidenheid die ze van thuis heeft meegekregen. En dat siert ! Maar uw verslaggever weet daar wel raad mee. Hij herkende duidelijk een stukje karakter van haar vader, van oom Bert en in iets mindere mate van oom Jan. En met die mannen kon hij het altijd goed vinden. Riet is in één woord een échte van Schijndel !

Dank je wel Riet. Het moge jou, Piet en jullie prachtige gezin goed gaan.

We hopen er getuige van te mogen blijven.

Deze pdf-versie is gemaakt door Peter Broekmans.